

фінансового забезпечення та стимулювання інноваційної діяльності досліджували Д. Гуменюк, М.Крупко, С. Онішко[2].

Інноваційні процеси в економіці України не отримали значних масштабів, кількість підприємств, які впроваджують інновації, зменшується з кожним роком і на сьогоднішній день складає 12-14%, що менше у 3-4 рази, ніж в інноваційно-розвинутих економіках. Так, у 2013р. інноваційною діяльністю у промисловості займались 1715 підприємств, 1031 підприємств реалізувало інноваційної продукції на 35,9 млрд.грн., а у 2012р. відповідно 36,2 млрд.грн. і 3,3%.

Аналіз діяльності органів виконавчої влади України свідчить о недопустимій розбіжності їх дій внаслідок реалізації науково-технологічних та інноваційних пріоритетів держави та становить під сумління саму можливість здійснення послідовної державної політики у цій сфері.

Для удосконалення державного управління інноваційної діяльності в Україні, запропонована оптимізаційна схема управління науково-технологічним та інноваційним розвитком, в основі якої є ідея побудови нової науково обґрунтованої системи державних пріоритетів та виявлення їм директивних функцій шляхом встановлення безпосередньої відповідальності усіх без виключення органів виконавчої влади за їх ефективну реалізацію. Координуючу функцію у даній системі повинно взяти на себе Міністерство з питань науки та інноваційного розвитку. В своїй діяльності воно взаємодіє з іншими міністерствами, які мають у своєму підпорядкуванні наукові заклади, опираючись на мережу державно-суспільних експертних рад. Одною з важливих задач цього органу виконавчої влади є організація державних та недержавних фондів підтримки науки та інновацій, у тому числі венчурних фондів з прямою участю в них держави та допомоги їм [3].

Таким чином, розробив зміни в систему державного управління та регулювання інноваційної діяльності, в Україні з'явиться можливість вирішити проблеми, пов'язані з переходом економіки країни на інноваційну модель свого розвитку та підвищити її інвестиційну привабливість.

Список використаних джерел: 1. Захарова І.В. Перспективи та проблеми інноваційної діяльності в Україні./http://www.confcontact.com/okt_all.php. 2. Дідченко О.І. Аналіз сучасного стану інноваційної діяльності в промислових підприємств України// [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.zgia.zp.ua. 3. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів // [Електронний ресурс]– Режим доступу: <http://kho.rada.gov.ua/komosviti/doccatalog/document?id=48722>.

МАТВЄЄВА Н.М., канд. екон. наук, доцент, ХНУМГ імені О.М. Бекетова
ПИХТІНА В.Ю., студент ХНУМГ імені О.М. Бекетова

ХАРАКТЕРИСТИКА ПРЯМИХ ТА НЕПРЯМИХ МЕТОДІВ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Під інноваційною політикою слід розуміти комплекс принципів та взаємопідтримуючих економічних, правових, організаційних і соціальних методів планування, стимулювання, регулювання та контролю процесів інноваційної діяльності в науково-технічній та виробничій сферах.

Досягнення мети та виконання завдань інноваційної політики здійснюються через застосування конкретних методів її реалізації, арсенал яких достатньо широкий.

За ознакою форми дії на інноваційний розвиток економіки весь арсенал цих методів поділяється на:

- методи прямого регулювання інноваційного процесу;
- методи опосередкованого регулювання інноваційного процесу.

Співвідношення їх визначається економічною ситуацією в країні й обраною в зв'язку з цим концепцією державного регулювання.

Суть методів прямого регулювання полягає в тому, що держава бере на себе ініціативу у виборі пріоритетів науково-технічного розвитку, фінансування та стимулювання розроблення важливих національних інноваційних програм. При цьому чинник часу набуває стратегічного характеру [1].

Прямі методи державного регулювання інноваційного процесу здійснюються переважно в двох формах: адміністративно-відомчої та програмно-цільової.

Адміністративно-відомча форма виявляється у вигляді прямого фінансування, здійснюваного у відповідності зі спеціальними законами, прийнятими з метою безпосереднього сприяння інноваціям.

Програмно-цільова форма державного регулювання інновацій припускає конкретне фінансування останніх за допомогою державних цільових програм підтримки нововведень, в тому числі у малих наукомістких фірмах [2].

Методи непрямого регулювання створюють економічні та правові умови для прискорення інноваційного розвитку, проте це не означає, що такі умови мають бути однакові для всіх галузей розвитку науки і техніки.

Держава може їх диференціювати відповідно до пріоритетних напрямів та програм. Але головне, щоб у межах кожного напрямку чи програми наукові, дослідні та проектні організації мали однакові економічні й правові умови діяльності, що сприятиме розвитку конкуренції між ними [1].

Непрямі методи, використовувані в реалізації державної інноваційної політики, націлені, з одного боку, на стимулювання інноваційних процесів, а з іншого - на створення сприятливого клімату для новаторської діяльності.

Склад, структура і зміст непрямих методів державного регулювання інноваційних процесів досить різноманітні.

До непрямих методів слід віднести податкові пільги та знижки, кредитні пільги. Податкові пільги та знижки знаходять прояв: звільнення від оподаткування тієї частини прибутку підприємств і організацій, яка спрямовується на проведення перспективних інноваційних розробок, створення науково-технічного заділу; зниження ставок податку на додану вартість, майно і землю для науково-технічних організацій; зменшення протягом певного періоду оподатковуваного прибутку, одержуваної підприємствами від використання винаходів та інших нововведень [2].

Список використаних джерел: 1. Краснокутська Н.В. Інноваційний менеджмент: Навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2003. — 504 с. 2. А.М. Мухамедьяров. Інноваційний менеджмент: навчальний посібник.

ЛОГІНОВ І.Є., магістрант, м.Харків, НТУ «ХП»
КОЛОТЮК О.І., асистент кафедри НТУ «ХП»

ДОСЛІДЖЕННЯ, ФОРМУВАННЯ І РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

У сучасних умовах господарювання від належного рівня інноваційного потенціалу залежить успішна інноваційна діяльність підприємства. Чітка стабільність та ефективність інноваційної діяльності підприємства значною мірою залежить від